

Životopis – Jiří Okáč

Jiří Okáč se narodil 4. března 1957 v Brně, kde také prožil celý svůj život. Dětství strávil převážně v brněnských Řečkovících, které považuje za svůj skutečný domov. Pochází z rodiny s pestrými kořeny – otcova rodina pocházela z Nového Přerova u rakouských hranic, matčina rodina zase ze Svinošic nedaleko Brna. Jeho dědeček byl veterinář a kvůli zaměstnání se s rodinou často stěhoval. Jiří vyrůstal v době socialismu a jeho dětství bylo ovlivněno vzpomínkami rodičů a prarodičů na druhou světovou válku.

Do základní školy chodil v Řečkovících. Po páté třídě se mu podařilo dostat na osmileté gymnázium na třídě Kapitána Jaroše v Brně. Bylo to právě v roce 1968, kdy vznikly první dvě třídy tohoto typu gymnázia. Přestože byla později tato forma studia zrušena, studenti mohli školu dokončit. Jiří tedy absolvoval celé gymnázium během období komunistického režimu. Už tehdy si začínal uvědomovat politickou situaci v Československu.

Velkou událostí jeho života byl rok 1968 a okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. V té době mu bylo jedenáct let a zrovna pobýval v Bulharsku na studentském zájezdu bez rodičů. Kvůli okupaci panovaly velké obavy, protože tehdejší spojení se zahraničím bylo velmi omezené. Vedoucí zájezdu se rozhodl skupinu co nejrychleji přesunout do Rumunska a nakonec se všichni přes Maďarsko vrátili domů. Tato událost v něm zanechala silnou vzpomínku a později ho vedla k většímu zájmu o politiku.

Po maturitě nešel na vysokou školu. Velký strach měl z povinné vojenské služby, které se nakonec vyhnul díky doporučení z psychiatrické kliniky, kde několik týdnů docházel. Získal tak takzvanou „modrou knížku“. V této době už také začal více sledovat politické dění. Nebyl příznivcem komunistického režimu a pravidelně poslouchal zahraniční vysílání, například Svobodnou Evropu nebo Hlas Ameriky. Zajímal se o vznik Charty 77 a sympatizoval s jejími myšlenkami, i když se nestal signatářem.

Ve svém osobním životě prožil několik dlouhodobých vztahů, ale nikdy se neoženil a neměl vlastní děti. Přesto se podílel na výchově dětí svých partnerek. Za důležité považuje hlavně mezilidské vztahy a přátelství. Přiznává, že rozchody pro něj byly těžké, ale vždy se dokázal s nepříznivými situacemi vyrovnat a pokračovat dál.

Od dětství měl velmi rád sport. Nejvíce ho bavil lední hokej, který aktivně hrál v mládežnických kategoriích. Zajímal se také o sportovní výsledky a dodnes si pamatuje mnoho významných utkání československé reprezentace. Velkým

zážitkem pro něj bylo mistrovství světa v hokeji v roce 1969, kdy českoslovenští hráči porazili Sovětský svaz. Kromě hokeje se věnoval také tenisu, fotbalu, badmintonu a lyžování. Velkou výzvou pro něj bylo absolvování Jizerské padesátky.

Po vyhnutí se vojenské službě nastoupil do brněnské Zbrojovky, která tehdy patřila mezi největší podniky v Brně. Pracoval zde v oblasti odbytu a později se stal vedoucím expedice. Měl na starosti organizaci rozvozu výrobků, vedení zaměstnanců i administrativu spojenou s expedicí zboží. V podniku pracoval řadu let až do období kolem roku 1989.

Rok 1989 a sametová revoluce pro něj znamenaly významný životní zlom. Protože dlouhodobě nesouhlasil s komunistickým režimem a sledoval informace ze zahraničí, změny v listopadu 1989 vítal s nadšením. Celý jeho život tak odráží osudy člověka, který vyrůstal v socialistickém Československu, zažil okupaci v roce 1968, období normalizace i přechod k demokracii po roce 1989. Navzdory různým životním překážkám si vždy dokázal zachovat zájem o sport, společnost a dění kolem sebe.